

**KARIN
KARINSON**

KARIN KARINSON

Intervju: Sara Michaëlsson och Magnus Haglund
Text: Sara Michaëlsson

Människors roller och villkor, samhällets skiftande sociala koder och språk är ämnen som alltid har intresserat Karin Karinson. I sin konst undersöker hon bland annat hur massproducerade föremål och objekt blir byggstenar i ett identitetsskapande. Hon synliggör och uppmärksammar sådant som glömts, kastats bort eller blivit kvar. Fragment och skärvor av människors önskningar och fantasier, ofta i form av kuriosa och bric-à-brac. I överdådiga, inte sällan drastiska skulpturarbeten smälter hon samman igenkännbara och välbekanta ready mades och loppisfynd i drömligt förvridna formationer. Insida blir utsida och innebörden lika flytande som de stelnade floderna av blank glasyr.

Karin Karinson

– I min värld är allt lera!, säger Karin Karinson. Om man tänker efter består lera av alla små mikroskopiska partiklar som finns på en plats där det också rinner vatten. När allt sönderdelas, binds samman och blir plastiskt förvandlas det till lera. Även vi människor är ju skapade av lera, enligt Bibeln.

Jord, sten, sand, mineraler, glas, lera, porslin, emalj och glasyr. Lera som kan kavlas, tummas, ringlas, klappas, drejas och gjutas. Keramiska beståndsdelar och material i alla stadier, former och substanser är Karin Karinsons främsta arbetsstoff. Men också ready mades. Både naturens egna – som till exempel snäckor, grenar och stenformationer – och de människoskapade i form av fabriksstillverkade porslinsfiguriner och prydnadsföremål.

Vi befinner oss i en stor, ljus ateljé inrymd i det gamla Spinneriet i Lindome. Den imponanta byggnaden i rött tegel ligger på en liten kulle, omgiven av höga träd och med vidsträckt utsikt över ängar och fält.

Om vi börjar här i ateljén, där du har varit i drygt ett och ett halvt år, vad betyder just den här platsen för dig?

– Jättemycket, säger Karin Karinson. Innan jag kom hit delade jag ateljé med 13 andra, i Sockerbruket i Majorna. Det var inte helt lätt. Jag tar plats och behöver plats. Jag gillar själva fysikaliteten i föremål, att det blir litet av en brottningsmatch. När jag jobbar blir det ofta både brötigt, smutsigt och stökigt. Jag behöver röra vid och känna på det jag håller på med – röra om. Det är så man upptäcker nya saker och får syn på det som varit dolt. Allt det där är svårare på en liten yta där man måste städa undan och ta hänsyn till andra. Det jag håller på med är ganska långt från det rena, avskalade och minimalistiska formspråk som gärna förknippas med god smak och nordisk design. Rummet betyder mycket i den skapande processen. Har man bara ett litet skåp att ställa undan

sina alster i efter dagens arbete börjar man med nödvändighet göra mindre föremål. Själv skulle jag gärna gå upp i format. Det är en utmaning att gå upp i skala, att våga tänka större än man själv är.

Även här har du vissa begränsningar. Ugnens format till exempel.

– Drömmen vore förstås en större ugn. Men begränsningar är både frustrerande och nödvändiga. Man tvingas att hitta andra vägar, komma på egna lösningar. Jag bygger i ugnen, ända upp till kanten. Jag maximerar gärna allt och bryter mot hur man egentligen skall göra enligt handböckerna och hantverkstraditionen.

Det stämmer rätt väl med det alter ego eller alias du gav dig själv när du fick i uppgift att formulera dig om ditt arbete – Muchmorelittless. Berätta mer om vägen in i konsten och vad det är som fascinerar dig så med de massproducerade prydnadsföremål som många uppfattar som smaklös kitsch utan värde.

– Jag kommer från en borgerlig miljö där man inte har svanar, prinsessor och lejon i bokhyllan, säger Karin Karinson. Som barn älskar man allt det glittriga och rosaskimrande. När man blir äldre lär man sig att skratta åt de där kitschiga föremålen som finns i drivor på alla loppisar. Men samtidigt fanns fascinationen kvar – vad var det för föremål egentligen? Vad hade de för funktion och innebörd? Jag började att samla på svanar och hade till slut flera kartonger fulla. Men det var först när jag kom till HDK som jag på allvar började att använda mig av dem.

Du började på HDK 2008, efter att ha gått på Capellagården på Öland. Då hade du redan en helt annan yrkeskarriär bakom dig.

– Jag har alltid varit konstnär, säger Karin Karinson. Men samtidigt var jag uppfostrad att skaffa mig ett »riktigt« yrke. Sociala hierarkier, mänskliga relationer, sociologi och psykologi är ämnen och områden som intresserar mig mycket och jag utbildade mig till socionom på Socialhögskolan och jobbade som

socialarbetare i över tio år. Sedan inträffade en rad traumatiska händelser som gjorde att jag bestämde mig för att inte slösa bort livet på någonting annat än det jag verkligen ville göra. Men jag är fortfarande lika intresserad av psykosociala frågor, av identitet och föreställningar om identitet. Människors drömmar, längtan och begär. Hur symboler och markörer för lycka och framgång flyttar och rör sig mellan olika skikt i samhället. Hur en estetik kan delas av både de allra rikaste och de utan pengar. Tigern till exempel, som kan dyka upp som fundament till en pelare i ett påkostat palats eller som porslinsfigur i bokhyllan. Medan de mittemellan, medelklassen, tycker att det är fult och att bokhyllor är till för böcker.

– Jag längtade till HDK, till alla samtal, alla projekt man skulle få fördjupa sig i. Att få komma ut ur sitt eget huvud och slippa att prata med sig själv hela tiden. Men den där dialogen uppstod inte särskilt ofta tyvärr. Mycket är så teknik- och materialbaserat. Som jag ser det finns det ingen motsättning mellan att lära sig ett hantverk och föra en teoretisk diskussion, reflektera över det man gör och försöka att formulera sig kring det. Man måste förutsätta att de som börjar på utbildningen har nått en viss nivå. Annars är det som att söka in på Chalmers och få lära sig multiplikationstabellen! Jag hade ett projekt som jag kallade »Attached«, där jag satte ihop svanarna med väldigt enkla medel, med vanlig glasyr. Det möttes väl inte av någon större entusiasm. Man förstod inte vad det var jag höll på med utan tyckte att jag skulle ägna mig åt att göra vaser i stället, till exempel. Men om jag skall göra någonting som har betydelse för mig själv och andra kan jag inte bara upprepa vad andra redan har gjort, och gör bättre. Drivkraften är att göra något som ingen annan gör, eller kan göra. Annars är det meningslöst.

Dina skulpturer fångar in betraktaren både med sina förföriska ytor och fragmenten av igenkänningsbara objekt som glimtar fram i de eruptiva kaskaderna av skulpterade former. Vad är det som gör att de talar så direkt, tror du? De är på en gång sofistikerade och raka.

– Att det ingår ready made's gör att det redan finns ett medfött narrativ, en ordlös symbolisk berättelse som på mikrosekunder omedvetet tar sig in i folks hjärnor, säger Karin Karinson. Man minns någonting, en färg, en doft, en plats, sin mormor. Mitt mål är att kunna skapa någonting som, precis som i drömmen, är synligt från alla håll samtidigt. Där bakgrund och förgrund flyter ihop och man ser både utsida och insida på en gång. Utsidans blanka släthet i kontrast mot insidans skrovliga porösa matthet.

Vi har flyttat oss till ateljéns andra rum, där en av Karin Karinsons senaste skulpturer står. De flesta av hennes arbeten i serien *Objects of Desire* befinner sig för närvarande i Italien, där hon har en gallerist i Milano. Vägghyllorna som löper längs ena långsidan av rummet dignar av material. Här finns allt från snäckor, jord, stenar och trädgrenar till oändliga mängder av porslinsfiguriner, svanar, rosenknoppar, katter, hundar, delfiner, små hästar, enhörningar, ljusstakar, dockor, miniatyrvaser och glasskålar. Färgskalan går i sockriga pasteller och föremålen befinner sig i olika stadier av sönderfall. En del är i det närmaste intakta, andra krossade och i skärvor eller med avslagna hörn och avbrutna kroppsdelar.

– Jag tycker nästan mer om objekten när de är söndriga, säger Karin Karinson. Som min Muranofågel där stjärten är av till exempel. Den är egentligen ganska värdefull – som hel. Jag blir mer och mer intresserad av att använda fragmenten i mina skulpturer, inte så mycket hela figuriner längre. Jag tycker om tanken att det inte tar slut, utan bara fortsätter och fortsätter i nya förgreningar och former.

*Rekylfri hammare.
Varje gång du rör ett föremål
utsätter det dig för en lika stor
men motsatt riktad kraft.*

KARIN KARINSON

Du ägnar dig på sätt och vis åt en form av nutidsarkeologi där du samlar in och tar vara på lämningar av mänskligt liv och samhällets restprodukter. Du plockar upp det som andra ser som skräp och ger det en ny innebörd. Lager på lager där betraktaren kan välja att gå in i olika detaljer. Det kommunikativa och omedelbara blir öppningar in i nya nivåer och betydelseskikt. Berätta vad de här märkliga plattorna är för något, där man kan se avlagringar i själva snittytorna.

– Jag var i Österrike på konstnårsresidens för ett par år sedan och jobbade i en fabrik som tillverkade bruksföremål, koppar och keramik av alla slag. De spolade golven varje kväll, men eftersom man inte fick slänga någonting direkt på tippen pressade de ihop allt till kakor. Så i de här platta kakorna gömmer sig hela föremål. Jag skickade hem flera ton spillprodukter med Schenker och håller fortfarande på att arbeta med det materialet. Jag gillar de olika stadierna, förstadiet eller när det håller på att vittra sönder. Det här är en blandning av alla leror och glasyrer i koncentrat.

– Vi kör och vandrar för övrigt omkring på våra gamla badrum, kök och utsorterade porslinsföremål. Allt keramiskt avfall samlas och används som fyllnadsmaterial i våra vägar, under asfalten. Föremålen finns kvar, även om de inte syns.

Du har redan etablerade kontakter med gallerier och forum ute i Europa och USA. Hur ser framtiden ut?

– Just nu förbereder jag mig för fullt för utställningen i Stenasalen, säger Karin Karinson. Jag vill gärna visa så mycket som möjligt och utnyttja tillfället att presentera mig för en ny och större publik. Stipendiet ger mig inte bara tid att arbeta, det känns också som en viktig bekräftelse att jag är på rätt spår. Jag vill nå ut och nå långt.

Till sist: ditt namn Karin Karinson, var kommer det ifrån?

– När jag var liten och svarade i telefon hemma fick jag lära mig att svara med för- och efternamn – Karin Nilsson. När det drogs ihop till en stavelse lät det som Karinson. Det är ett bra namn tycker jag.

